

Nr 539

Av herr **Lundberg**, om påföring å debetsedel av en speciell u-hjälpsavgift.

Frågan om ytterligare hjälp till u-länderna utöver den höjning av anslaget som föreslås i propositionen har aktualiserats inom olika grupper. Det förefaller som om denna hjälp blivit en hjärtesak för många medborgare, och det finns anledning att uttrycka glädje över denna positiva hjälpvilja. Årets statsverksproposition innebär dock med hänsyn till budgetläget en kraftig uppräknings av anslaget och måste vara ett positivt uttryck för den vikt och det allvar regeringen tillmäter vår u-hjälp. I detta sammanhang måste man väl konstatera att vi i avvaktan på ett långsiktigt och väl genomarbetat program för u-hjälpen inte kan utöka anslaget till u-länderna inom budgetens ram med det ekonomiska läge vi har. Vi måste även ha i åtanke att vi har lågavlönade befolkningsgrupper och därmed aktuella problem.

Att ta ut skatter, punkt- eller andra indirekta sådana, vilka ytterligare kommer att belasta de lågavlönade, torde vara uteslutet. Vi vet att klyftan mellan hög- och lågavlönad arbetskraft är oförsvarligt stor och att omkring hälften av vår befolkning har under 15 000 kr. i årsinkomst. Likaså har vi hyreskostnader och en prisnivå som synes vara anpassad efter en årsinkomst på 20 000—25 000 kr. Även om viljan att hjälpa är stor hos de lägre inkomsttagarna, så är den ekonomiska förmågan helt otillräcklig för många.

Men det är självklart att vi som tillhör de högre inkomsttagarna har plikt, råd, intresse och möjligheter att öka vår del av hjälpen till u-länderna. Det förefaller även rimligt att riksdagen aktivt stöder en sådan aktion genom att besluta om att ta ut en speciell avgift från de större inkomsttagarna och att denna avgift får uttagas på skattsedlarna under en särskild rubrik.

Ett sådant förfarande är ett uttryck för en kollektiv solidaritet att ekonomiska bördor bör uttagas efter bärkraft. Den särskilda avgiften till u-länderna bör knytas till det skatteuttag för taxering till statlig inkomstskatt som anges på skattsedeln samt uttagas med förslagsvis *en* procent på den del av inkomsten som ligger över 20 000 kr.

Även om en sådan begränsad hjälp, utöver den budgetmässiga, kan anses blygsam i förhållande till de större inkomsttagarnas hjälpförmåga, är det ändå lämpligt att pröva sig fram även här. Skulle någon önska ge större bidrag, kan detta givetvis ske på frivillighetens väg. Med tanke på att det är angeläget att invänta ett planmässigt och långtidsbetonat hjälpprogram är det även rimligt att en viss begränsning sker.

Ett uttag av en procent till u-hjälpen på den del av statlig taxerad inkomst som

överstiger 20 000 kr. innebär att den som har en inkomst på 30 000 kr. får betala 50 kr. i avgift, på 40 000 kr. 150 kr., på 50 000 kr. 250 kr. etc. Även om dessa avgifter kan förefalla små, torde de dock tillföra u-hjälpen både ett ekonomiskt och ett moraliskt stöd som icke bör underskattas.

Med hänvisning till vad ovan anförts och den livliga diskussion om ökad hjälp till u-länder som är aktuell hemställes,

att riksdagen måtte besluta

att på den del av statligt taxerad inkomst som ligger över 20 000 kr. per år uttaga en speciell u-hjälpsavgift å *en procent*,

att denna avgift skall uttagas å skattsedlarna under särskild rubrik, samt

att debitering, uppbörd och redovisning av u-hjälpsavgiften skall ske genom skattemyndigheterna

Stockholm den 26 januari 1967

John Lundberg (s)
